

Verivilakkal (Banning the Frenzied Dance) in the Verses of Parankusa Nayaki and Manavala Nayaki: Adaptation of Classical Tradition to the Bhakti Tradition

K. Rajasrinivasan*,

M.A.,M.Phil.,Ph.D. Research Scholar, Annamalai University, Chidambaram, 608002

Email: rajasrnivasan.23470@gmail.com

Dr. A. Ganesan M.A., Ph.D.,**

Professor, P.S.P.T. M.G.R. Government Arts and Science College, Sirkazhi, Puthoor- 609 108.

Abstract:

In the Akattinai tradition (love poetry), a sub-division of the unique Tamil literary grammar of Porul Ilakkanam (subject matter), the physical emaciation caused by the heroine's separation (from her lover) is often mistaken by her foster mothers as Veri Noi (frenzied illness) caused by the possession of Lord Muruga. It is customary for the Velan (a shaman/priest of Muruga) to perform a ritual known as Veriyadal (frenzied dance). Verivilakkal (Banning the Frenzied Dance) is the act where the heroine's female friend intervenes to stop this ritual, revealing the truth of the heroine's real love (Kalavu/secret love) to protect her chastity (Karp/fidelity).

This research paper examines how the Vaishnava Bhakti literature, specifically Nammazhwar (Parankusa Nayaki) and Pillai Perumal Iyengar (Manavala Nayaki), adapted this classical tradition to establish 'transcendental' Bhakti. Nammazhwar condemned Veriyadal as the 'inferiority of minor deity worship' and established Narayana as the 'Supreme Deity' (Perundheivam). As a cure, he prescribed Vaishnava symbols such as the dust from the feet of devotees and the Tulasi garland. Manavala Nayaki rejected animal sacrifice, proposing the chanting of the Lord's holy names (Thirunama Uraithal) and bathing in the Silambaaru River of Maliruncholai as the solution.

This study establishes that through their Verivilakkal, the secular love (Kalavozhukkam) was transformed into 'Prema' Bhakti (devotional love) for the Paramatma (Supreme Soul), thereby establishing Vaishnava monopolistic devotion.

Keywords: *Akattinai, Veriyadal, Verivilakku, Parankusa Nayaki, Manavala Nayaki, Pillai Perumal, Vaishnavism, Perundheivam, Bhakti Tradition Adaptation.*

References:

1. Ilampūraṇar. Tolkaappiyam: Poruḷiyal (Tolkaappiyam: Chapter on Subject Matter). Nūrpā – 219. Tirunelveli: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Limited, 1953.
2. ---. Muntu Nūl: Puṛaṭṭinaiyiyal (The Ancient Text: Chapter on Outer Subject Matter). Nūrpā – 63. p. 80.
3. Nayudu, P. Ra. Purushottama. Tiruvāymozhi Itṭin Tamizhākkam (Tamil Translation of the Itṭu commentary on Tiruvāymozhi). Part – 4. Chennai: University of Madras, 1954. pp. 197–247.
4. Nayudu, Vidvān P. Ra. Purushottam. Āchārya Hirudayam (The Heart of the Āchārya). Text – 118. Chennai: University of Madras, 1965.
5. Auvai Duraiswamy Pillai. Nārṇai – 34. Chennai: Sharada Pathippagam, 2016. p. 149.
6. Balasubramanian, Dr. C. Ilakkiyak Kāṭchikal (Literary Scenes). Chennai: Naṛumalar Pathippagam, p. 41.
7. Reddiyar, Vidvān K. Venkatasami. Tiruviruttam. Texts – 20, 53, 81, 96. Tiruchirappalli: Srimad Andavan Ashramam, Srirangam, 1984.
8. Venkadasaminattar, Na. Mu. Ahanānūru – 22. Chennai: Sharada Pathippagam, 2019. p. 41.
9. Vai. Mu. Sa., Se. Ki., Vai. Mu. Ko. Aṭṭappirapantam (Aṭṭapirapantam). Commentary. Chennai: Uma Pathippagam, 2014.
10. Srinivasan, Dr. Ma. Pe. Divviyap Pirapanta Ilakkiya Vakaikal (Literary Forms in Divya Prabandham). Chidambaram: Meyyappan Tamizhaivagam, 2001. Introduction.
11. Tamizh Kalai Kalanjiyam (Encyclopedia Tamizh). Vol. 6. Chennai: Tamil Valarchi Kazhagam Publication, 1967. pp. 505–506.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

பராங்குச நாயகி, மணவாள நாயகி பாசுரங்களில் வெறிவிலக்கல்:

செவ்வியல் மரபின் பக்திமரபுத் தகவமைப்பு

க. இராஜாசீநிவாசன் எம்.ஏ., எம்..பில்., முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம், 608002.

முனைவர். அ.கணேசன், எம்.ஏ., பி.எச்.டி., பேராசிரியர்,

பொ.செ.பு.த.எம்.ஜி.ஆர் அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சீர்காழி, புத்தூர்- 609 108.

சுருக்கம் (Abstract)

தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பான பொருளிலக்கணத்தின் உட்பிரிவான அகத்திணை மரபில், தலைவியின் பிரிவாற்றாமையால் ஏற்படும் உடல் மெலிவு, செவிலித்தாய்மார்களால் முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த வெறிநோயாகக் கருதப்பட்டு, வேலனால் 'வெறியாடல்' என்னும் சடங்கு நிகழ்த்தப்படுவது வழக்கம்.¹ தலைவியின் உண்மைக் காதலை (களவு) மறைத்து, கற்பைக் காக்கும் நோக்கில் தோழி இச்சடங்கினைத் தடுத்து, உண்மையை உணர்த்துவதே 'வெறிவிலக்கல்' ஆகும்.¹ இந்த ஆய்வறிக்கையானது, வைணவப் பக்தி இலக்கியங்களில், நம்மாழ்வார் (பராங்குச நாயகி) மற்றும் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் (மணவாள நாயகி) ஆகியோர் இந்தச் செவ்வியல் மரபினை எவ்வாறு 'பேரின்ப' பக்தியை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தகவமைத்தனர் என்பதை ஆராய்கிறது. நம்மாழ்வார், வெறியாடலைச் 'சிறு தெய்வ வழிபாட்டின் கீழ்மை' எனக் கடிந்து, நாராயணனே 'பெருந்தெய்வம்' என நிலைநாட்டினார். இதற்கு மருந்தாக, அடியவர் பாதத் துகள்கள், துளசிமாலை போன்ற வைணவச் சின்னங்களைப் பரிந்துரைத்தார்.¹ மணவாள நாயகி, ஆட்டுப் பலியை மறுத்து, திருநாம உரைத்தல் மற்றும் மாலிருஞ்சோலைச் சிலம்பாற்றில் நீராடுதல் ஆகியவற்றைத் தீர்வாக முன்வைத்தார்.¹ இவர்களின் வெறிவிலக்கல் மூலம், களவொழுக்கம் பரமாத்மாவின் மீதான 'பிரேம' பக்தியாக மாற்றப்பட்டு, வைணவ ஏகபோக பக்தி நிலைநிறுத்தப்பட்டது என்பதை இவ்வாய்வு நிறுவுகிறது.

திறவுச் சொற்கள் (Keywords)

அகத்திணை, வெறியாடல், வெறிவிலக்கு, பராங்குச நாயகி, மணவாள நாயகி, பிள்ளைப்பெருமாள், வைணவம், பெருந்தெய்வம், பக்திமரபுத் தகவமைப்பு.

முன்னுரை (Introduction)

தமிழ்மொழியின் தனித்துவம்: பொருளிலக்கணமும் அகத்திணைக் கொள்கைகளும்

தமிழ் மொழியின் தனிச்சிறப்பு அதன் கட்டமைப்பில் உள்ள பொருளிலக்கணமே ஆகும்.¹ பிற மொழிகள் பெரும்பாலும் எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் மட்டுமே கொண்டிருக்கையில், தமிழ் மொழி மட்டும் மக்கள் வாழ்வியலை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அகத்திணை (உள்ளன்பு) மற்றும் புறத்திணை (வீரம், கொடை) என இருதிணை வடிவம் அமைந்த பொருளிலக்கணத்தைக் கொண்டுள்ளது.¹ வாழ்க்கைத்

தத்துவத்தில், தொல்காப்பியர், எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் (காமம்) என்பது தான் அமர்ந்து வரக்கூடிய மேன்மையானது என்று குறிப்பிடுகிறார்.¹ இந்த காம உணர்ச்சி உடம்போடு ஒட்டியது. அக்காலப் புலவர்கள், தாம்பெற்ற இன்பம் இவ்வுலகமும் பெற வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்குடன் இந்த இன்ப உணர்ச்சிகளைக் கொண்ட பாடல்களை அகத்துறைப் பாக்களாக வழங்கினர்.¹

பக்தி இலக்கியங்களில் அகத்துறைப் பயன்பாடு

பக்தி இலக்கியங்களில், குறிப்பாகப் பிரபந்த வடிவிலான வைணவப் பாசுரங்களில், காம ரசம் கொண்ட அகப்பொருள் செய்யுள்கள் ஆழமாகப் புதைந்துள்ளன. வைணவப் பெரியோர்களின் கூற்றுப்படி, இது ஒரு வழிமுறை ஆகும். கசப்பான மருந்தை உண்ண மறுக்கும் ஒருவனுக்கு, அதில் சிறிதளவு இனிப்பைத் தடவி உண்ணவைப்பது போல, இந்த அகத்துறைப் பாடல்கள் சிற்றின்பத்தைக் (உலகியல் காதல்) கூறுவதன் மூலமாக, அடையக் கடினமான பேரின்பத்தைக் (இறை அனுபவம்) காட்டி நிலைநாட்டுகின்றன.¹ இதன் வாயிலாக, அகத்திணைக் கொள்கை பக்தியின் உன்னதத்தை விளக்கும் தத்துவக் கருவியாகப் பயன்படத் தொடங்கியது.

ஆய்வுக்குரிய நாயகியர்: பெண்மைக் கோலமும் பிரேம பக்தியும்

வைணவ ஆழ்வார்கள், ஞானநிலையில் இருக்கும்போது தங்கள் நிலையிலிருந்து பேசுவர். ஆனால், காதல் நிலையிலிருக்கும்பொழுது பெண் தன்மையை அடைந்து, வேற்று வாயாலே பெண் பேச்சாகப் பேசுவர். இதனை, 'ஞானத்தில் தம்பேச்சு, பிரேமத்தில் பெண் பேச்சு' என்று 'ஆச்சாரிய ஹிருதயம்' என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது.¹ இத்தகைய பிரேம பக்தியின் வெளிப்பாட்டிற்காகவே ஆழ்வார்கள் பெண்மை நிலையை அடைகின்றனர்.

பராங்குச நாயகி (நம்மாழ்வார்): நம்மாழ்வாருக்கு 'பராங்குசன்' என்ற திருநாமம், வாதப்போருக்கு வரும் பிறமத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமது பிரபந்தங்களில் உள்ள தத்துவார்த்தங்களில் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தும் திறமுடையராய் இருந்ததால் வந்தது.¹ அவர் பெண்மை நிலையை அடையும்போது, 'பராங்குச நாயகி' என்று வழங்கப்பெற்றார்.¹

மணவாள நாயகி (பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்): அழகிய மணவாளன் என்பது திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருப்பெயராகும். அவருக்கு அடியவராயிருந்ததால், இவருக்கு அழகிய மணவாளதாசர் (பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்) எனப் பெயர் பெற்றார்.¹ இவரது அகப்பொருள் பாடல்களை வியந்த ஆய்வாளர், இவரை 'மணவாள நாயகி' எனத் திருப்பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.¹

இந்த ஆய்வானது, இவ்விரு நாயகியரின் பக்திப் பிரபந்தங்களில் காணப்படும் வெறிவிலக்கல் என்னும் தமிழிலக்கியக் கொள்கையை ஆராய்ந்து, இது எவ்வாறு வைணவத் தத்துவத்திற்கு ஏற்றவாறு தகவமைக்கப்பட்டது என்பதை விளக்குகிறது.

அகத்திணை மரபில் வெறியாடல் மற்றும் வெறிவிலக்கல்

வெறியாடலின் செவ்வியல் பின்புலம்

தலைமகள் களவொழுக்கத்தால் தலைமகனைக் கூடிய பின், அவன் பொருள்தேடிப் பிரிந்து செல்ல, பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்து வடிவுவேறுபாடு அடைகிறான். இதைக் கண்ட செவிலித்தாய்மார், மகளின் மெலிவுக்குரிய காரணத்தை அறியாமல் கவலை கொள்கின்றனர்.¹

இக்காலத்தில், குறிஞ்சி நில மக்களிடத்தே வெறியாட்டு என்னும் வெறிக்கூத்து மிகவும் பரவியிருந்தது. 'வெறி' என்னும் சொல் தெய்வத்தைக் குறிப்பதாகும்.¹ செவிலித்தாய்மார் கட்டுவிச்சியை அழைத்து குறிகேட்க, அவளும் தலைவிக்கு முருகக்கடவுள் ஆவேசித்த தொழியப் பிறிதொன்று மில்லை என்று கூறுகிறாள்.¹

இதையடுத்து, செவிலித்தாயர், தலைவியின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டு, வேலனை அழைத்து வெறியாட்டுச் சடங்குகளைச் செய்விக்கத் தொடங்குகின்றனர்.¹ வேலன் என்பவன், வெறியாடலின் இயல்பை அறிந்தவன்; முருகனின் வேலை ஏந்தி ஆடுவதால் வேலன் என வழங்கப்பெற்றான்.¹ இந்தச் சடங்குகளில் ஆடு பலியிடுதல், கள்ளிறைத்தல், இறைச்சித் தாவல், கருஞ்சோறு, செஞ்சோறு வைத்தல் முதலிய காரியங்கள் இடைவிடாது செய்யப்படுகின்றன.¹

தொல்காப்பியனார் தமது பொருளதிகாரத்தில், 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும்' ¹ என்று, இவ்வெறியாட்டைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் அகநானூற்றில், களத்தை நன்கு இழைத்து, வேலுக்கு அழகிய மாலை சூட்டி, பலி கொடுத்து, அழகிய செந்தினையைக் குருதியுடன் கலந்து தூவி, முருகனை வரவழைத்து நடத்தும் சடங்குகளைப் பதிவு செய்துள்ளார் ¹.

வெறிவிலக்கல்: அறத்தொடு நின்றலின் மாற்றம்

தலைவி காதலிக்கும் புருடோத்தமனான தலைமகனது தகுதிக்கு ஏலாத இச்செயல்களை (சடங்குகளை) நோக்கி, தலைமகள் மேன்மேல் மிக வருந்துகிறாள்.¹ ஏனெனில், முருகனால் இந்த நோய் வந்தது என்று வேலன் வெறியாடி வழிபட்டால், அது தலைவியின் கற்புக்குக் குறைவு ஏற்படுத்தும், அல்லது களவொழுக்கம் வெளிப்படும் என்று தலைவியும் தோழியும் அஞ்சுகின்றனர்.¹

இதன் காரணமாக, தலைவியின் துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை அறிந்த தோழி, செவிலியரை நோக்கிச் சிலகூறி வெறியாட்டினைத் தவிர்க்க விரும்புவாள். இதுவே வெறிவிலக்கல் எனப்படும்.¹ இந்தச் செயல், அறத்தொடு நின்றல் என்னும் அகத்துறைப் பயனைக் கொடுக்கிறது.¹ நற்றிணையில், தோழி வேலனைப் பார்த்து, "கடவுளாயினும் ஆக மடவைமன்ற வாழிய முருகே" என்று கூறியது வெறிவிலக்கும் முறைகளுள் ஒன்றாகும் ¹.

செவ்வியல் மரபில், வெறிவிலக்கல் என்பது, தலைவியின் தனிப்பட்ட காதலைப் பாதுகாத்து, சமூக அறத்தின் வழியில் தலைவனுடன் மணம் முடிக்க வழிவகை செய்யும் ஒரு செயல்பாடாக இருந்தது. இருப்பினும், பக்தி இலக்கியத்தில், இந்த சமூக அறத்தின் நோக்கம், ஒரு புதிய தத்துவ நோக்கத்தை நோக்கி மாறுகிறது.

பராங்குச நாயகியின் வெறிவிலக்கு: ஏகபோக பக்தியை நிலைநாட்டுதல்

பராங்குச நாயகியின் (நம்மாழ்வார்) வெறிவிலக்கல், திருவாய்மொழி (4.6) மற்றும் திருவிருத்தம் ஆகிய பாசுரங்களில், தோழியின் கூற்றாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது பாரம்பரியச் சடங்குகளை மறுத்து, வைணவச் சித்தாந்தப் பரிகாரங்களை மட்டுமே ஏற்பது என்ற தத்துவ நிலைப்பாட்டை வலுப்படுத்துகிறது.

சிறு தெய்வ வழிபாட்டின் மறுப்பு

தோழி, தலைவியின் நோய்க்கு உண்மையான காரணம் என்ன என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்துகிறாள். "திசைக்கின்ற தேவியிவள் நோயிது மிக்கபெருந்தெய்வம் இசைப்பின்றி நீரணங் காடும் இளந்தெய்வம் அன்றிது" (திருவாய்மொழி 4.6.2) ¹ என்று, இந்நோய் எல்லாம் வல்ல பெருந்தெய்வமாகிய எம்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் வழியாக உண்டாகியிருக்கிறது என்றும், அது சிறு தெய்வங்களால் உண்டான குற்றமன்று என்றும் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறாள்.¹

வெறியாட்டாளனை நேரடியாக விலக்கி, "இளந்தெய்வம் அன்று இது வேல! நில் நீ; என்மொழி கேண்மின், என்அம்மனை" (திருவிருத்தம் 20) ¹ என்று கூறுவதன் மூலம், இந்த நோய் முருகனால் விளைந்ததல்ல, அது எம்பெருமானால் ஏற்பட்ட 'சீர் ஆயின நல்தோய்' (noble illness) ¹ என்று நிலைநாட்டுகிறது. இந்த வாதம், வைணவத்தில் நாராயணனை 'மிக்க பெருந்தெய்வம்' என்று உயர்த்தி, மற்ற தெய்வ வழிபாடுகளைத் தாழ்த்தும் தத்துவ நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

சடங்குகளின் கீழ்மை மற்றும் புறக்கணிப்பு

வெறியாட்டுச் சடங்குகளைத் தோழி அடியோடு நிராகரிக்கிறாள். "இக்கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கேட்டு, கள்ளும், மாமிசமும் இங்கே இறைக்க வேண்டாம்" (திருவாய்மொழி 4.6.3) ¹ என்றும், "கருஞ்சோற்றையும் மற்றைச் செஞ்சோற்றையும் படைத்துக் கொண்டிருந்தால் எப்பயனும் உண்டாகாது" (திருவாய்மொழி 4.6.4) ¹ என்றும் கூறுகிறாள்.

மேலும், "கீழ்மையி லங்கோர் கீழ்மக னிட்ட முழவின்கீழ் நாழ்மை பலசொல்லி நீரணங் காடும்பொய் காண்கிலேன்" (திருவாய்மொழி 4.6.9) ¹ என்று, இழிந்தவர்கள் உண்டாக்கும் மத்தள ஓசைக்கு ஏற்ப, இழிந்த அளவில் பொய்யாக அணங்கு ஆடுதல் கூடாது என வேலனின் செயல்பாடுகளைக் கீழ்மைப்படுத்துகிறாள். இந்தச் சடங்குகள் எல்லாம் நோய் நீங்காமல் பெருகவே செய்யும், எனவே இவற்றைக் கைவிடுமாறு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.¹

வைணவச் சித்தாந்தப் பரிகாரங்கள்

சடங்குகளுக்கு மாற்றாக, தோழி வைணவ நெறியிலான பரிகாரங்களை முன்வைக்கிறாள்.

- அடியவர் பாதத் துகள்கள்: "இவளைப் பெறும்பரி சிவ்வணங்காடுதல் அன்றந்தோ,... தவளப்பொடிக் கொண்டு நீரிட் டிடுமின் தணியுமே" (திருவாய்மொழி 4.6.5).¹ அதாவது, வெறியாடுவதற்குப் பதிலாக, எம்பெருமான் அடியவர்களின் பாதத்துகள்களை (தவளப்பொடி)

இவளுக்கு இட்டால் மட்டுமே இந்நோய் போகும் என்று கூறுகிறாள்.¹ இது வைணவத்தில் அடியார் மீதுள்ள அன்பின் (பாகவத சேஷத்துவம்) முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது.

- **திருமால் தொடர்புடைய பொருட்கள்:** திருவிருத்தம் 53-ல், கட்டுவிச்சி (உண்மை உணர்ந்து), இவள் நோய்க்குத் திருமாலையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்றும், அது நடவாதபோது, அவனது தெய்வத் துளசிமாலை, தழை, கொம்பு, வேர் அல்லது அது நின்ற மண் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இவள்மீது இடும்படிக் கூறுகிறாள்.¹
- **திருநாமமே மருந்து:** இறுதியில், "ஊழ்மையில் கண்ணபிரான்கழல் வாழ்த்துமின் உன்னித்தே" (திருவாய்மொழி 4.6.9) ¹ என்று, துவாரகை மன்னன் கண்ணன் மட்டுமே இவள் நோய்க்கு மருந்து, அவனை விடுத்து வேறு தெய்வம் வணங்காள் என்று தெளிவுபடுத்துகிறாள்.¹

மணவாள நாயகியின் வெறிவிலக்கு: திருநாமம் மற்றும் புண்ணிய நீராடலின் சிறப்பு

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார், மணவாள நாயகி என்ற பாத்திரத்தில், ஆழ்வார்களின் பக்தி மரபைத் தொடர்ந்து, வெறியாடலை விலக்குவதற்குத் தர்க்கரீதியான மற்றும் உள்ளூர் வைணவ வழிபாட்டு முறைகளை முன்வைக்கிறார்.

சடங்கு பலியும் திருவேங்கட நாமமும்

மணவாள நாயகியின் வெறிவிலக்கு, ஆடு பலி கொடுக்கும் சடங்கின் பயனற்ற தன்மையை நேரடியாகக் கேள்வி கேட்கிறது.

"மசகந்தரமென்னல் ஆய் நிலையாவுடல் வாழியிரை அசகந்தர வல்லதோ? அன்னைமீர்" (திருவேங்கடத்தந்தாதி 59) ¹ என்று, கொசுவுக்குச் சமமான இந்த நிலையற்ற உடலில் வாழும் உயிருக்கு ஆட்டின் தலையானது (பலியிடும்போது) நிம்மதியைக் கொடுக்க வல்லதோ? என்று கேள்வி எழுப்புகிறாள்.

அவள், அண்டத்தை உண்டு வாழ்ந்தவரும், இலங்கையர் கோனின் பத்துத் தலைகளை அறுத்தவருமான திருவேங்கடவாணரின் திருப்பெயர் சொல்வது மட்டுமே தீங்கற்ற நிவாரணத்தைத் தரவல்லது என்று உறுதியளிக்கிறாள். எனவே, கட்டுவிச்சியின் சொல்லைக் கேட்டு ஆட்பலியிடுதல் விலக்கப்பட வேண்டும் என்று கோருகிறாள்.¹

வேறு தெய்வ வழிபாட்டின் மறுப்பும் நீராடலும்

மணவாள நாயகியும், பராங்குச நாயகியைப் போலவே, வேறு தெய்வ வழிபாட்டையும் வெறியாடுதலையும் முற்றிலுமாக மறுக்கிறாள்.

"காரொத்த கரும்பரஞ்சோதியர் நாமம் உரைத்தன்னைமீர் இத்தகரும் பரதெய்வமும் கூத்தும் விட்டேத்துமினே!" (அழகரந்தாதி 8) ¹ என்று, காளமேகம் போன்ற கருமையான ஒளியையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதித்தால், நோய் போகும் என்றும், வேறு தெய்வத்தை வழிபடுதலையும் வெறியாடுதலையும் விட்டொழியுங்கள் என்றும் வலியுறுத்துகிறாள்.¹

அவள் தனது காமநோய் (காதல் நோய்) நீங்குவதற்குச் சடங்குகள் பயனில்லை என்பதைத் திட்டவட்டமாக அறிவிக்கிறாள்:

"வினையாட்டியேன்கொண்ட வெங்காமநோய் வெறியாட்டினும் இச்சினை ஆட்டினுந் தணியாது அன்னைமீர்" (அழகரந்தாதி 49).¹

வெறியாட்டால் நீங்காத இந்தக் காதல் நோய்க்கு அவள் கூறும் மாற்றுப் பரிகாரம், மாலிருஞ்சோலைமலையுடன் தொடர்புடையதாகும். "மாலிருஞ்சோலைமலை சிலம்பாற்றில் எனையாட்டி வாரும் சொன்னேன்; எந்தநோயும் எனக்கில்லையே" (அழகரந்தாதி 49) 1 என்று, தாமரை மனைவியின் நாயகனான மாலிருஞ்சோலை மலையின் அருவி நீரில் (சிலம்பாற்றில்) நீராடி வந்தால் தனது நோய் நீங்கிவிடும் என்று ஆணையிடுகிறார். இது, பிற்கால வைணவப் பிரபந்தங்களில், பக்தித் தளங்களை (புண்ணியத் தலங்களை) மகிமைப்படுத்த வெறிவிலக்குக் கொள்கை எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.

செவ்வியல் மரபின் பக்திமரபுத் தகவமைப்பும் ஒப்பீடும்

களவொழுக்கம் பக்தியாக மீளுருவாக்கம்

தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகளான வெறியாட்டு மற்றும் வெறிவிலக்கு ஆகியவை தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள், மற்றும் கம்பராமாயணம் ஆகியவற்றில் நிலைபெற்றிருந்தன.¹ ஆழ்வார்கள் மற்றும் பிள்ளைப்பெருமாள் ஆகியோர், இந்தச் செவ்வியல் மரபைப் பக்தி நெறிக்கு ஏற்றவாறு தகவமைத்தனர். அவர்கள், உலகியல் காதலை (சிற்றின்பம்) ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் மீது கொண்ட பிரேம பக்தியாக (பேரின்பம்) உருமாற்றினர்.

சங்க இலக்கியத்தில் வெறிவிலக்கல் என்பது, தலைவியின் சமூக அறம் (கற்பு மற்றும் திருமணம்) சார்ந்ததாக இருந்தது. ஆனால், பக்தி இலக்கியத்தில், இது தத்துவ அறமாக (Theological Virtue) மாற்றமடைந்தது. அதாவது, பெருந்தெய்வமான நாராயணன் மீது மட்டுமே பக்தி கொள்வது என்ற ஏகபோக பக்தியை நிலைநாட்டுவதற்காக இந்த மரபு கையாளப்பட்டது. சிறு தெய்வ வழிபாடு என்பது, நாயகிக்குத் துன்பம் தரும் 'கீழ்மை'யான செயல் என்று விமர்சிக்கப்பட்டது.¹

நாயகியர் இருவரின் கொள்கைத் தகவமைப்பின் ஒப்பீடு

இரு நாயகியரின் வெறிவிலக்கல் கொள்கைகள், வைணவத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் உறுதியாக இருந்தாலும், அவர்கள் முன்வைத்த மாற்றுப் பரிகாரங்களில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

Table 1: பராங்குச நாயகி மற்றும் மணவாள நாயகியின் வெறிவிலக்குக் கொள்கைகளின் ஒப்பீடு

அம்சங்கள்	பராங்குச நாயகி (நம்மாழ்வார்)	மணவாள நாயகி (பிள்ளைப்பெருமாள்)
மூல நூல்	திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம் ¹	திருவேங்கடத்தந்தாதி, அழகரந்தாதி ¹

அம்சங்கள்	பராங்குச நாயகி (நம்மாழ்வார்)	மணவாள நாயகி (பிள்ளைப்பெருமாள்)
தெய்வ நிலைப்பாடு	நோய் 'மிக்க பெருந்தெய்வமாகிய' நாராயணனால் வந்தது; சிறுதெய்வங்களை வணங்குதல் 'கீழ்மை'. ¹	பெருந்தெய்வத்தின் திருநாமமே உயிர் காக்கும்; பலியிடுதல் பயனற்றது. ¹
விலக்கப்பட்ட சடங்குகள்	கள், இறைச்சி தூவுதல்; கருஞ்சோறு, செஞ்சோறு படைத்தல். ¹	வேலன் ஆடல் (கூத்து); ஆட்டை பலியிடுதல். ¹
பரிந்துரைக்கப்பட்ட பரிகாரம்	அடியவர்களின் பாதத் துகள்கள், துளசி சார்ந்த பொருட்கள்; கண்ணன் கழல் வாழ்த்துதல். ¹	எம்பெருமானின் திருநாமம் உரைத்தல்; மாலிருஞ்சோலை சிலம்பாற்றில் நீராட்டுதல். ¹
பிரதான நோக்கம்	ஏகபோக பக்தி (கண்ணனை அன்றி வேறு தெய்வம் தொழாள்) நிலைநாட்டுதல் மற்றும் அடியார் பெருமை. ¹	நாம சங்கீர்த்தனத்தின் மேன்மை மற்றும் ஸ்தல வைபவம் (புண்ணியத் தலத்தின் மகிமை). ¹

இந்த ஒப்பீட்டின் மூலம், பராங்குச நாயகியின் கூற்று வைணவத்தின் சித்தாந்தத் தூய்மையையும் (பாதத் துளசி, துளசி) அடியார் சம்பந்தத்தையும் (Acharya Sambandham) பிரதானமாகக் கொள்கிறது. ஆனால் மணவாள நாயகியின் கூற்று, பிற்கால வைணவத்தில் பிரபலமான நாமசங்கீர்த்தனம் மற்றும் ஸ்தல வைபவம் (மாலிருஞ்சோலை) ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டு, வெறிவிலக்கு மரபைத் தகவமைத்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. இவ்விருவரும் பாரம்பரிய சடங்குகளைப் புறக்கணித்து, தற்காலப் பக்தி மரபில் புழக்கத்தில் உள்ள மாற்றுச் சடங்குகளை (நீராடல், நாமம்) முன்னிறுத்துகின்றனர். ஆழ்வார்கள் வழிநின்று பிள்ளைப்பெருமானும் அக்கொள்கையினை மேற்கொண்ட மாண்பு போற்றத்தக்கதே.¹

முடிவுரை (Conclusion)

தமிழ்மொழி மக்கள் மனதினையும், வாழ்வியல் கூறுகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் கருவியாக அமைவதால் ¹, அதில் எழுந்த பக்தி இலக்கியங்களும் செவ்வியல் கொள்கைகளைக் கைவிடாமல், அதனைத் தங்களின் தத்துவ நோக்கிற்காகத் திறம்படப் பயன்படுத்திக் கொண்டன.

வெறியாடல் மற்றும் வெறிவிலக்கல் என்னும் அகத்திணைக் கொள்கையை, பராங்குச நாயகியும் (நம்மாழ்வார்) மணவாள நாயகியும் (பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்) கையாண்டதன் மூலம், அவர்கள் வைணவப் பக்தி இயக்கத்தின் இரண்டு முக்கியமான கூறுகளை உறுதிப்படுத்தினர்:

1. இலக்கிய மரபின் நிலைத்தன்மை: தொல்காப்பியத்தில் ஆரம்பித்து சங்க இலக்கியம் வரை தொடர்ந்த வெறிவிலக்கு மரபு, பக்திப் பிரபந்தங்கள் வரை நீடித்துள்ளது.¹
2. தத்துவார்த்த ஏகபோகம்: இரு நாயகியரும், முருகனை மையமாகக் கொண்ட சிறு தெய்வ வழிபாடுகளையும், பலியிடுதல் போன்ற சடங்குகளையும் 'கீழ்மை' என்றும், 'பயனற்றவை' என்றும் முற்று முழுதாக நிராகரித்தனர். நாயகியின் நோய், 'பெருந்தெய்வமான' ஸ்ரீமந்நாராயணன் மீதான பிரேம பக்தி என்பதாலும், அதற்குரிய மருந்து அவனது திருநாமம், துளசி அல்லது அடியவர் பாதத் துகள்கள் போன்ற வைணவச் சின்னங்கள் மட்டுமே என்பதாலும், வைணவமே உயர்ந்த மற்றும் ஒரே வழி என்ற கொள்கை இதன் மூலம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது.¹

இவ்வாறு, பராங்குச நாயகியின் சித்தாந்தத் தூய்மை மற்றும் மணவாள நாயகியின் பிராந்திய வைபவ ஒருங்கிணைப்பு ஆகிய இரண்டின் மூலமாகவும், வெறிவிலக்கல் மரபு செவ்வியல் தளத்திலிருந்து பக்தித் தளத்திற்கு வெற்றிகரமாகத் தகவமைக்கப்பட்டு, வைணவப் பெருந்தெய்வத்தின் மேலாண்மையைப் பிரகடனம் செய்தது.

மேற்கோள்கள் (References)

1. இளம்பூரணர். பொருளியல், தொல்காப்பியம். நூற்பா – 219. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், 1953.
2. ---. முந்து நூல், புறத்தினையியல். நூற்பா – 63. பக்கம் – 80.
3. நாயுடு, பு.ரா.புருடோத்தம். திருவாய்மொழி ஈட்டின் தமிழாக்கம். பகுதி – 4. சென்னை: சென்னைச் சருவகலாசாலை, 1954. 197–247.
4. நாயுடு, வித்துவான் பு.ரா.புருடோத்தம். ஆச்சாரிய இருதயம். பனுவல் – 118. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1965.
5. ஒளவைதுரைசாமிப்பிள்ளை. நற்றிணை – 34. சென்னை: சாரதாபதிப்பகம், 2016. 149.
6. பாலசுப்பிரமணியன், டாக்டர்.சி. இலக்கியக் காட்சிகள். சென்னை: நறுமலர்ப் பதிப்பகம், பக்கம் – 41.
7. ரெட்டியார், வித்வான்.கி.வேங்கடசாமி. திருவிருத்தம். பனுவல் – 20, 53, 81, 96. திருச்சி: திருவரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன் ஆசிரமம், 1984.
8. வேங்கடசாமிநாட்டார், ந.மு. அகநானூறு – 22. சென்னை: சாரதா பதிப்பகம், 2019. 41.
9. வை.மு.ச, சே.கி, வை.மு.கோ. அட்டபிரபந்தம். உரை. சென்னை: உமாபதிப்பகம், 2014.
10. சீனிவாசன், டாக்டர்.ம.பெ. திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய வகைகள். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 2001. அறிமுகவுரை.
11. தமிழ்க்கலைக்களஞ்சியம். தொகு. 6. சென்னை: தமிழ்வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடு, 1967. 505–506.